

ODLOŽENÉ PŘÍPADY



NEZVESTNÁ

TINA FRENNSTEDT

Ljndeni

Odložené prípady: Nezvestná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Tina Frennstedt

Odložené prípady: Nezvestná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

ODLOŽENÉ PŘÍPADY
NEZVESTNÁ

ODLOŽENÉ PŘÍPADY
NEZVESTNÁ
TINA
FRENNSTEDT

Ljndeni

Copyright © Tina Frennstedt, 2019
Translation © Katarína Uhríková, 2019
Cover design © Miroslav Sokčić, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1618-5
ISBN e-knihy 978-80-566-1663-5 (1. zverejnenie, 2020)

Pre Alison

STREDA
7. FEBRUÁRA 2018

SKÅNSKE POBREŽIE SUŽOVALA mohutná víchrica. Burácajúci vietor sa opieral do okolitých borovic a na mokrú zem okolo domu s pleskotom dopadali polámané konáre.

Linnea Håkanssonová zažala nočnú lampičku a podišla k oknu. Špička nosa jej v chladnom prievane okamžite skrehla a premrzla. Minulé leto, prvé, ktoré v dome strávili, blesk zasiahol jednu z borovic a preťal ju napoly. Vysoký strom sa zrútil na susedný dom a Linnein vzťah k mohutným ihličnanom rastúcim všade navôkol vzápätí prudko ochladol. Zatiahla žalúzie, vyšla z izby, úzkym schodiskom vybehla hore do kuchyne a zapla rýchlo varnú kanvicu.

Dokázala si živo predstaviť, aká hrmavica musela zúriť dole na pobreží. Priam pred očami videla prudký príboj a obrovské vlny víriace piesok na pláži.

Keď voda v kanvici zovrela, zaliala si čaj, schúlila sa na veľkej sivej pohovke v obývačke a zabalila sa do deky. Do domu sa z celej sily oprel nový prívál nárazového vetra a zdalo sa, že víchrica nezostala len za dverami, ale hvízдалa a vŕzgala vo všetkých kútoch každej izby.

V správach práve vysielali zábery žeriava, ktorý sa v centre Malmö nekontrolovateľne knísal zboka nabok. Všetky susedné budovy našťastie stihli evakuovať.

Odrazu začula nepríjemný škripot. Odtrhla oči od obrazovky a vrhla zrak k oknu. Čosi dopadlo na okenicu a škriabalo na sklo. Žalúzie sa vlnili v prievane a lampy podchvíľou nepokojne

blikali. Vstala, skontrolovala kuchyňu, vyšla na chodbu a zahľadela sa na vchodové dvere.

Mats určite čoskoro zavolá. Aj on dnes celý deň strávil na služobnej ceste. Linnea sa len pred chvíľou vrátila z Umeå. Bývala v hoteli Clarion, zatiaľ čo deti strávili noc u starých rodičov. Keď sa sem nastahovali, rozhodne nebola pripravená na pocit, ktorý prinieslo bývanie na prízemí. Cez veľké okná im ktokoľvek z ulice mohol nazrieť priamo do domu, obzvlášť v zime. Akoby žili v akváriu obohnanom borovicami.

Kútikom oka letmo zaškúlila na veľké strieborné hodiny visiace nad kuchynskými dverami. Bolo takmer deväť hodín. Linnea prešla do kúpeľne, aby sa umyla a dopriala pleti pravidelnú večernú starostlivosť. Nasadila si čelenku, ktorou z tváre odhrnula hnedú ofinu, a do pokožky si vmasírovala nočný krém.

Odzrazu sa ozvala ohlušujúca rana. Linnea sa prudko strhla a kľčovito zovrela okraj umývadla.

Borovice. Tak predsa sa to stalo. Jedna z nich sa istotne zrútila a spadla priamo na dom. Zatiahla vodovodný kohútik a opatrnými krokmi stúpala po schodoch do kuchyne. Svetlo opäť zablikalo a Linnea vrhla rýchly pohľad na kuchynský strop. Čakala, že zbadá diery a prenikajúce borovicové konáre, no v kuchyni bolo všetko v poriadku. Zamierila na chodbu a šum lesa v jej ušiach silnel. Z predsieni sa ozval tlmený treskot. Pritisla ucho na dvere, potom ich otvorila a rukou habkala po stene v snahe nájsť vypínač. Len čo prekročila prah predsieni, ovanul ju ostrý chlad. Malé okno vedľa vchodových dverí bolo roztvorené dokoľán. Od úľavy si zhlboka vydýchla, zatvorila okno a zamkla ho na háčik. Svetlo z pouličnej lampy na ňu vrhalo nepokojnú mihotavú žiaru.

Linnea nechala vonkajšiu lampu zasvietenú, vyfukala bezpečnostný kód a aktivovala alarm na chodbe a v kuchyni.

Keď kráčala do spálne, opäť začula škrabanie na okenicu a pomyslela si, že na bývanie v tomto dome si hádam nikdy nezvykne. Rozhodnými krokmi podišla k oknu a vytiahla ža-

lúzie. Pritisla tvár na studené sklo a vyzrela von. Zdalo sa jej, že pri malej hnedej kôlni na dvore zbadala pohyb. Snažila sa zaostriť, no tieň, ktorý videla, vzápätí zmizol. Zrejme to bolo len nejaké zviera, pomyslela si. Určite to bolo zviera, čo iné? V tom okamihu si zaumienila, že tejto prekiatej búrke už nevenuje ani štipku pozornosti, vrátila sa do spálne, zatvorila za sebou dvere, aby vytesnila každúčký nepríjemný zvuk, a odhrnula prikrývku.

V tom zazvonil telefón. Natiahla sa krížom cez posteľ, aby naň dočiahla, a zdvihla.

Mats z jej hlasu vycítil napätie.

„Nič sa nedeje. To len tá otrasná búrka. Kedy už konečne ustane? Všetko tu škrípe, blikoce a trieska. A práve, keď som sa chystala do postele, rozletelo sa okno v predsieni.

„Viem,“ odvetil Mats. „Čítal som meteorologické výstrahy. Viaceré cesty sú neprejazdné. To okno opravím zajtra, len čo prídem.“

Hodnú chvíľu sa rozprávali a Linnea cítila, ako sa do nej opäť vlieva pokoj. Keď položila, vytiahla knihu a pustila sa čítať. Uprostred vety svetlo opäť zablikalo a v spálni zavládla tma. Položila knihu na posteľ, posadila sa a mlčky načúvala nečasu, ktorý vládol za oknom.

Už len toto mi chýbalo!

Nahlas si povzdychla, vstala z postele, zažala baterku na mobile a prešla k oknu. Aj vonkajšie osvetlenie susedného domu zhaslo. Zo zásuvky nočného stolíka vytiahla zápalky, zapálila strieborný svietnik v okne a vrátila sa do postele. Plamienok sviečky sa mihotal v prievane.

Vytočila Matsovo číslo a netrpezlivo čakala, kým zdvihne.

„A teraz navyše vypadla elektrina,“ ťažkala si. „Ešte šťastie, že som si stihla nabiť mobil.“

V duchu si želala, aby boli deti teraz doma. Nebolo to racionálne, no keď boli v jej blízkosti, cítila sa uvoľnene a v bezpečí. Mats ju zatiaľ ubezpečoval, že prúd čoskoro opäť naskočí. Linnea

sa usilovala nemyslieť na zúriacu búrku a predstavovala si, aké pekné to bude, keď sa zajtra konečne vyjasní. Naposledy vstala z postele, sfúkla sviečku a zaliezla pod perinu.

Keď po prvý raz začula slabé zavrzganie pred dverami spálne, len malátne otočila hlavu. Ruky aj nohy mala ako z olova, jej spánok bol ľahký a nepokojný. Keď sa však zvuk ozval po druhýkrát, otvorila oči dokorán, napätá a v strehu.

Pokúsila sa zažať nočnú lampičku, no zistila, že elektrina stále nefunguje. Ostré svetlo z displeja mobilu ju na chvíľu celkom oslepilo. Pozrela na hodinky, bolo pár minút po šiestej. Mobil tuho stisla v ruke a priložila si ho k hrudi. Borovice za oknom sa stále ohýbali pod náporom prudkej víchrice.

Znova sa ozvalo sotva počuteľné vrzganie. A ďalšie, tentoraz hlasnejšie. Mala pocit, že prichádza z obývačky.

Spomenula si na otvorené okno v predsieni a pomaly sa presunula k okraju postele. Žeby ho vietor opäť vyvrátil? Možno cezeň vbehla dnu zatúlaná mačka. No mačky nenosia topánky.

S Matsom sa už na podobné zvuky zobudili. V prvom momente sa poriadne vyľakali, rýchlo však odhalili príčinu. Ako sa dočítali na internete, parkety položené na drevenej podlahe boli pohyblivé a v prípade otvorených okien a zapnutého radiátora mohli teplotné výkyvy spôsobiť vrzganie, ktoré znelo, akoby po parketách niekto chodil.

Vtedy sa na svojej ustráchanej reakcii schuti zasmiali, no teraz jej do smiechu vôbec nebolo. Bola bdelá a zároveň celkom vyčerpaná. V hlave jej hučalo a tep v spánkoch bolestivo pulzoval v rytme prudko búšiaceho srdca. Dlaňami si pomädľila tvár a silno si plesla po lícach, aby sa prebrala.

Keď sa zvuk krokov pomaly blížil ku dverám, bola si celkom istá. Sklonila sa pod posteľ a vytiahla bejzbalovú palicu. Vyskočila na nohy, iPhone so zažatou baterkou zastrčila za lem nohavičiek a napäto, bez jediného pohybu zostala sedieť na okraji postele. Opäť sa ozval zreteľný zvuk krokov.

Znovu v nej vzbĺkol hnev zo včerajšieho večera. Žeby sa sem niekto vlámal? Ak to naozaj bol zlodej, v jej spálni nemá čo hľadať. Pomaly, potichučky vstala, opatrne urobila dva kroky doľava, ukryla sa za dvere a pripravená čakala, čo sa bude diať. S narastajúcou panikou a pocitom, že sa jej to celé sníva, hľadela, ako sa kľučka na dverách hýbe smerom nadol. S nečakane pevným stiskom zdvihla bejzbalovú palicu nad hlavu. Dvere sa otvorili a v tme sa zjavil profil muža v maske. Svetlo z baterky ju malo každú chvíľu odhaliť. Keď vykročil k posteli, napriahla sa, vykričkla a celou silou ho trafila do hlavy.

Rana ho zasiahla z boku. Vôbec nestihol zareagovať, len zakvílil a zviezol sa na zem. Pri páde so sebou strhol pohár vody, ktorý stál na stolíku pred ním. Chytil sa za hlavu a čosi mu pri tom vypadlo z ruky. Na podlahe sa zablysla čepeľ noža. Linnea sa k nemu naklonila a do nosa jej udrel cigaretový zápach. Prudko otvorila dvere dokorán, podišla o krok bližšie a bejzbalovou pálkou ho udrela do chrbta.

Počula, ako sa čosi snaží povedať a uštedrila mu ďalšiu ranu. V tom momente sa jej mobil vyšmykol spoza nohavičiek a dopadol na zem. Mužove ruky jej zavadzali vo výhľade, no svetlo z mobilu osvetlilo časť jeho tváre. Až teraz si uvedomila, že na sebe nemá masku. Prekvapene vytreštila oči, keď zbadala, že celú tvár má natretú načierno. Z nepreniknuteľnej černoty na ňu cível pár očných bielok.

Muž habkal rukami do tmy pred sebou a zachytil jej nohu. Linnei sa však podarilo vymaniť z jeho zovretia a vybehnúť do obývačky.

Prehlnala sa cez kuchyňu a vbehla do haly. Prstami stále krčovito zvierala bejzbalovú palicu. Z diaľky k nej doľahol zvuk vlečúcich sa krokov. Pevnou rukou odomkla vchodové dvere a prudko ich otvorila. Okamžite sa spustil alarm.

Linnea sa pohľadom vpíjala do zhasnutých okien susedného domu. Bosými nohami preskočila cez plot, dobehla k dverám, ktoré patrili staršiemu páru, a z celej sily na ne začala búšiť.

„Pomóc! Pomôžte mi!“ kričala.

Jej zúfalý krik však pohltila víchrica a vyšumel do prázdna. Zdalo sa, že nikto nie je doma. Vchodové dvere jej vlastného domu trieskali vo vetre a alarm utíchol. Neodvážila sa ďalej len tak tam stáť a čakať, zvrtila sa na päte a rozbehla sa do záhrady. Keď preskočila cez plot, kútikom oka zbadala, že muž stojí vo dverách. Hnala sa dolu ulicou, ustavične sa obzerajúc cez plece. Všade navôkol vládla hustá tma. Zo všetkých strán sa ozývalo zúrivé kvílenie ľadového vetra. S bejzbalovou palicou v ruke bežala po úzkom chodníku vedúcom cez borovicový les.

Nižšie pri pobreží stálo viacero domov a mierila priamo k nim. Nočná košeľa jej viala vo vetre, holé nohy mala celé dorezané od polámaných vetvičiek a potkýnala sa o popadané konáre.

Po chvíli musela zastať, aby nabrala dych. Doráňané bosé chodidlá ju príšerne boleli. V mesačnom svite zbadala strechu domu. Nemohol byť vzdialený viac ako sto metrov. Rozhliadla sa do všetkých strán uvedomujúc si, že sa na ňu môže kedykoľvek vyručiť. Musí bežať ďalej. Čo najďalej odtiaľto.

„Prosím, pomôžte mi!“ snažila sa kričať, keď dobehla k prvému domu, no hlas sa jej zlomil a z hrdla sa jej vydralo len ťažké dychčanie. Po chvíli sa obrátila a pokračovala smerom k pláži. Cestu zablokoval veľký spadnutý konár a musela sa zohnúť a podliezť ho poštvornožky. S dlaňami špinavými od blata vstala a pomedzi stromy zbadala presvitajúce striešky rekreačných plážových chatiek.

Potrebujem plán, pomyslela si. Otvorená pláž pri rozbúrenom mori mohla byť jej záchranou, ale aj slepou uličkou.

Vybehla na prvý piesočný násyp, pod nohami zacítila drevené dosky plážového chodníka a pričupila sa za jednu z chatiek. Teraz získala prevahu. Vedela, aké ľahké je stratiť sa tu. Rozhodla sa pokračovať ďalej pomedzi chatky a opatrne vykročila po premrznutom piesku. More burácalo a vysoké trstie rastúce na začiatku pláže ju rezalo do kože. Pomaly ju začali opúšťať sily a pomyslela si, že keby sa tu na chvíľu ukryla, možno by to vzdal

a prestal ju hľadať. Potom by mohla pokračovať pozdĺž trstiny a vbehnúť do lesa krížom k ďalším domom.

Schúlila sa na úzkej terase plážového domčeka, stiahla nohy pod bradu a bejzbalovú palicu zovrela medzi doráňané kolená. Hánky jednej ruky si pritisla na ústa a druhou rukou si objala roztrasené nohy. Mraky na nebi rýchlo uháňali a mesiac sa zrkadlil na hladine mora. Po chrbte jej stekali cícerky potu, horúce a zároveň mrazivé.

Telom sa jej začala šíriť únava. Istotne muselo byť už prinajmenšom sedem hodín a Linnea sa modlila, aby sa tu čoskoro zjavil nejaký ranný bežec alebo psíčkar na prechádzke. Oprela si hlavu o kolená a neveriacky si zahryzla do stehna, keď začula ťažké dychčanie. Zdvihla zrak a zbadala dve očné bielka, ktoré civeli priamo na ňu.

LIETADLO MIERIACE NA LETISKO Sturup v Malmö dosiahlo leto-
vú hladinu a svetielko pre bezpečnostné pásy zhaslo. Obsadená
bola sotva polovica sedadiel.

Kriminálna inšpektorka Therese Hjalmarssonová, ktorú však
všetci okrem mamy volali Tess, sa uvoľnila a sklopila si sedadlo.
Správa o vražde Linney Håkanssonovej v pobrežnom mestečku
Höllviken prišla ráno pár minút po ôsmej. Plánovaná porada so
štokholmským oddelením odložených prípadov bola zrušená
a Tess sadla na prvé lietadlo do svojho rodného mesta Malmö.

Nehybné telo na terase rekreačnej chatky objavila akási mies-
tna žena počas prechádzky so psom. Stačila letmá prehliadka
miesta činu, aby sa v hlavách policajtov z Malmö rozblíkala čer-
vená kontrolka. Útok nápadne pripomínal modus operandi pá-
chatela, ktorého sa dánska polícia snažila dolapiť už viac ako desať
rokov, no dosiať bez úspechu. Je možné, že by sa po niekoľkých
rokoch nečinnosti opäť objavil, tento raz na švédskej strane prie-
livu? Polícia v Malmö podľa všetkého musela pripísať ďalšiu obeť
na dlhý zoznam brutálnych znásilnení a vrážd, ktoré za poslednú
dekádu obrátili Kodaň hore nohami.

Tess uprela zrak na krídlo, no ostré slnečné lúče ju oslepili
a okamžite stiahla tienidlo. Predstava Linney Håkanssonovej,
ktorá v skorých ranných hodinách, odetá len v nočnej košeli be-
ží cez les a bojuje o holý život, jej neschádzala z mysle.

Tess dobre vedela, prečo ju zavolali k prípadu. Polícia z Mal-
mö teraz potrebovala využiť všetky dostupné zdroje, čo však
zároveň znamenalo, že jej oddelenie odložených prípadov mu-

selo dočasne prerušiť prácu na viacerých nevyriešených zločinoch.

Ako vedúca malej skupiny sľúbila nielen svojim podriadeným, ale predovšetkým sebe, že konečne prídu na koreň niekoľkým starým prípadom, ktoré dlhý čas zapadali prachom a na dne priechinka čakali na vyriešenie. Aj šéfovia jej konečne dali voľné ruky, no teraz sa zdalo, že sa jej do cesty postavil obávaný sériový vrah.

Lietadlom zalomcoval silný nápor vetra. Tess zdvihla tienidlo a zahľadela sa na nepokojný prúd hustých čiernych mračien. Zúrivý orkán Ruth, ktorý prišiel zo severozápadu a zasiahol celé územie Skåne, v niektorých oblastiach stále naberal na sile. V správach počula, že išlo o jednu z najhorších búrok za posledných päťdesiat rokov a napáchala viac škôd než orkány Gudrun a Per.

Tess v ušiach zacítila zmenu tlaku a zívla. Motory utíchli, spomalili a na stoninu sekundy mala pocit, akoby nehybne zastali vo vzduchu. Podvedome tuho zovrela obidve opierky. Lietania sa nebála, práve naopak. Výšky a rozhľad, ktorý jej poskytovali, mala rada odjakživa a vždy preferovala sedadlo pri okne. No tieto turbulencie boli aj pre ňu prisilná káva. Po pár sekundách sa však motory opäť rozbehli na plné obrátky a lietadlo stúplo.

Kabínou otriasla ďalšia turbulencia a žena na sedadle za Tess sa nervózne zasmiala. Jej malý synček nadšene zvyškol: „To je super, mami! Ako na horskej dráhe.“

Do uličky vošla letuška s vozíkom.

„Prajete si niečo?“ spýtala sa.

„Trochu menej turbulencií, ak by sa dalo,“ odvetila Tess s úsmevom. Ak bol personál na nohách a bez mihnutia oka obsluhoval, nemohlo to byť také zlé. Na letuškinej menovke stálo meno Anette.

„Nemusíte sa báť, turbulencie nie sú nebezpečné,“ upokojila ju Anette. „A môžete mi veriť, že toto ešte nič nie je. Mínulý rok som mala na starosti Costa Ricu, to boli skutočné turbulencie.“ Letuška žmurkla na Tess a zavrnila rukou, aby naznačila pohyb lietadla. „Najnebezpečnejší je štart a pristávanie,“ pošepla a pokračovala s vozíkom ďalej.

Lietadlo malo pristáť o štvrtú hodinu. Tess sa pokúsila predstaviť si, ako musel vyzeráť let na Costa Ricu. Lietadlo sa ešte zopárkrát zatriaslo a v kabíne zavládlo hlboké ticho. Svetlo na krídle vytrvalo blikalo a v diaľke zbadala ďalšie lietadlo letiace opačným smerom. Pomedzi mračná sa črtali oválne obrisy jazera. Lietadlom opäť trhlo ako starým výťahom, ktorý sa práve zasekol.

Tess stisla tlačidlo, aby vrátila sedadlo do vodorovnej polohy. Celé telo mala stuhnuté a ľutovala, že si dnes ráno nestihla ísť zacvičiť.

Vrčanie motorov utíchlo a kabínu zaplnil letuškin hlas: „Vážené dámy a páni, prosím, pripútajte sa, o pár minút pristávame na letisku v Malmö. Kapitán a posádka vám praje...“

Lietadlo začalo strmo klesať ponad zamrznuté skánske jazero, lúky a aleje a Tess sa modlila, aby ich zúriaca Ruth nechala v pokoji pristáť. Pilot zmenil kurz a zamieril k plochej pristávacej dráhe letiska.

Keď klesli na úroveň prvej vrstvy redších mrakov, silný vietor vyvolal ďalšie turbulencie. Z okien sa už dalo dovidieť na zem a motory začali spomaľovať. Mohutné brzdenie vyvolávalo pocit, akoby mali čochvíľa havarovať. Z útrobov lietadla sa vysunuli pristávacie kolesá a lietadlom opäť prudko trhlo.

Tess z okienka zazrela Smygehuk, najjužnejší výbežok skánskeho pobrežia. Absolútny koniec Švédska zahaľovala kompaktná sivá masa. Odkiaľsi zozadu sa ozýval prenikavý detský plač spôsobený prudkým striedaním tlaku. Pasažieri, ktorých prevažnú väčšinu tvorili netrpezliví biznismeni v oblekoch, sa pripravovali, aby mohli čo najrýchlejšie vystúpiť z lietadla. Kabínou sa začal niesť nárek ďalšieho dieťaťa.

Plastová fľaša v úložnom vrecku sedadla pred Tess sa pôsobením tlaku stiahla. Zazívala, aby uvoľnila silné zaľahnutie v ušiach. Prudký vietor lietadlom znovu nemilosrdne zatriasol a od pevnej zeme ich stále delilo niekoľko stoviek metrov.

Tess si rukou prehrabla svoje na blond odfarbené vlasy. Pohaďovalo jej nimi zo strany na stranu ako na hojdačke. Keď videla, že sa konečne blížila k zemi, začala v hlave odpočítavať.